

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró felperes neve(felperes címe) felperesnek, dr. Engel Tamás ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. szeptember 13. napján meghozott, 27.P.24.002/2007/3. számú ítélete ellen az alperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az alperes köteles a 100.000 (százezer) forint nem vagyoni kártérítés után annak napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát is megfizetni.

Kötelezi az alperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 24.000 (huszonnégyezer) fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperes személyiségi jog megsértése miatt indított perében ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes hangfelvétele védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy engedélye nélkül készített ...-án egy vele folytatott beszélgetésről hangfelvételt, majd azt leadta - szintén felperes hozzájárulása nélkül - ...-át követő napokban sugárzott reggeli műsorában. Kötelezte az alperest, hogy a jogsértés miatt 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 Ft kártérítést, míg a Magyar Államnak külön felhívásra 9.000 Ft eljárási illetéket.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 9.000 Ft eljárási illetéket és 15 napon belül az alperesnek 20.000 Ft perköltséget.

Az ítélet indokolásában ismertette a személyhez fűződő jogok megsértésére vonatkozó törvényi rendelkezéseket, valamint a bizonyítási szabályokat.

A Ptk. 75. § (1) és a 80. §-a alapján megállapította, hogy a kereset jogalapjában az alperessel szemben alapos, mert mindenki köteles a másik személy hang- és képfelvételével kapcsolatos személyiségi jogokat tiszteletben tartani, nem készíthető más személyről annak tudta nélkül hang, illetve képfelvétel.

Azt az alperes sem vitatta, hogy a felperes engedélye nélkül készített és adott le hangfelvételt, ezzel megsértve személyhez fűződő jogát. Azt a hivatkozást pedig nem fogadta el, hogy a felvételt az adásban torzította, mert ezt egyrészt az alperes nem igazolta, másrészt e körülménynek a kárigény meghatározása körében lehetne jelentősége, a jogsértő készítést és sugárzást ez nem teszi jogszerűvé.

Az alperes felelőssége tehát a felperes engedélye nélkül készített és leadott hangfelvételért fennállt, ezért a jogsértést az elsőfokú bíróság megállapította ugyanakkor rögzítette a Ptk. 84. § (1) bekezdésének c) pontjára utalva, hogy az elnézést kérő levél megírásával és elküldésével az alperes az okozott jogsérelmet részben orvosolta, a műsorbeli elnézés kérésre megítélése szerint ezen felül már alperes nem köteles, továbbá az okozott jogsérelem sem igényli a felperes műsorbeli szereplésének tisztázását.

A nem vagyoni kártérítés körében ismertette a Ptk. 339. §-át, valamint a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdését. Kifejtette, hogy túlnyomórészt nem alapos a kártérítésre irányuló felperesi igény, mert konkrét megvalósult joghátrányt az alperesi magatartással okozati összefüggésben nem bizonyított. Az igénye alapjául megjelölt heccelődéseket, gúnyolódásokat ugyan nem igazolta, azonban a Pp. 163. § (3) bekezdésére utalással az elsőfokú bíróság azt megállapította, hogy a felperest kényelmetlenül érinthette a műsor leadása és ki lehetett téve kollegái gúnyolódásának. A jogsértés a súlyát figyelembe véve a nem vagyoni kártérítés mértékét 100.000 Ft-ban állapította.

Utalt arra is, hogy az alperes nem szándékosan, hanem bizonyíthatóan gondatlanul járt el, ami károkozó magatartásának sértő súlyát csökkenti, azonban ennek ellenére senki sem tehető ki akarata ellenére gúny tárgyává, és az így elszenvedett kellemetlenségek miatt kártérítés is jár.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az alperes fellebbezésében nem vitatta a jogsértés tényét, kizárólag a nem vagyoni kártérítés iránti döntést sérelmezte. Kifejtette, hogy a műsor sugárzását követően a felperes előadása szerint többen megjegyzést tettek, azonban a műsorszolgáltató emiatt elnézést kért és kárpótlásul koncertjegyeket küldött a felperesnek, aki ezt nem fogadta el.

Ugyanakkor a felperes arra is hivatkozott, hogy nevetségessé vált kollegái és a hallgatók előtt. Azonban nem bizonyított olyan konkrét megvalósult joghátrányt, ami a jogsértéssel okozati összefüggésben értékelhető lenne. Hivatkozott a Pp. 164. § (1) bekezdésére, arra, hogy az elsőfokú bíróság csak feltevésekből és nem bizonyított tényekből indult ki a nem vagyoni kártérítés elbírálásakor. Megítélése szerint olyan hátrány nem érte a felperest, ami indokolná a nem vagyoni kártérítést, még a gúnyolódásokat, heccelődéseket sem bizonyította, illetve azt, hogy munkahelyén bármilyen kellemetlensége keletkezett volna. Azt sem támasztotta

alá, hogy egészségi, mentális állapotában a hanganyag miatt őt hátrányos hatások érték, hogy személyében támadták.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem keretei között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

E körben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a rendelkezésre álló bizonyítékok helytálló értelmezésével érdemben helyes döntést hozott, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki. Az eljárás során az alperes a Ptk. 80. §-a által szabályozott hangfelvétellel kapcsolatos személyhez fűződő jogok megsértését nem vitatta, elismerte, hogy a ...-án készített felvétel rögzítéséhez és annak felhasználásához nem rendelkezett engedéllyel, így ezzel megsértette a felperes hangfelvétele védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Vitatta azonban a nem vagyoni kártérítés iránti felperesi igényt.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja értelmében az, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése, a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése valamint az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB számú határozata és a Legfelsőbb Bíróság iránymutatása alapján kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően a nem vagyoni kártérítés esetén is alkalmazni kell a kártérítés általános szabályait. Eszerint a nyilvánvaló és köztudomású tényeken kívül a jogsértés tényét, a kárt és az ok-okozati összefüggést is bizonyítani kell.

Az alapfeltételek teljesülése esetén a bíróság a kártérítés összegét az eset összes körülményeinek figyelembevétele mellett határozza meg, a jogsértés súlyára, a következményekre tekintettel.

A nem vagyoni kártérítés mértékének igazodnia kell az okozott személyiségi jogsérelemhez, a kedvezőtlen változáshoz, ahhoz, hogy a sérelmezett magatartás mennyiben, milyen módon hatott az érintett megítélésre akár tágabb, akár szűkebb környezetében. Ennek megfelelően olyan hátrányt kell igazolni, amelynek kompenzálása csak nem vagyoni kártérítéssel érhető el.

A kártérítés mértékének megállapításánál figyelembe kell venni az eset összes körülményeit, köztük elsősorban a jogsértés tárgyi súlyát és a jogkövetkezményeket.

A jogsértéssel okozati összefüggésben nem vagyoni kártérítés megítélésére nemcsak akkor van lehetőség, ha a sérelmet szenvedett személy tételesen igazolja nem vagyoni hátrányait, mert a bíróság külön bizonyítás nélkül elfogadhatja az olyan hátrány bekövetkeztét is, amely köztudomású ténynek tekinthető (Pp. 163. § (3); 2000/2/302. sz. elvi határozat; Pfv.IV.21.087/2001; BH.2004/3/103.)

A Fővárosi Ítéltábla megállapította - egyezően az elsőfokú bírósággal -, hogy az engedély nélküli hangfelvétel nyilvánosságra hozatalát követően felperes, (aki az információs részlegnél egyedüli férfi dolgozó) gúnyolódás tárgyává vált, amit nem tolerált. Az őt ért tényleges sérelmeket a felperes valóban nem bizonyította, azonban felháborodása teljesen elfogadható, különösen egy olyan tárgyú beszélgetés közlése esetén, amikor a 13. hónap és a 13. havi nyugdíjjal kapcsolatos humorizálásról van szó, amelynek beugrató jellege a felperes előtt nem vált nyilvánvalóvá. Az pedig életszerű, hogy mindazok, akik felismerték emiatt viccelődtek vele, megjegyzéseket tettek neki, gúnyolódtak rajta.

Mindezen körülmények a másodfokú bíróság álláspontja szerint köztudomású tényként értékelhetők, így megalapozzák a nem vagyoni kártérítés megítélését, amelynek összegszerűségével is egyetértett a Fővárosi Ítéltábla, mert az a jogsértés tárgyi súlyával arányban áll, annak csökkentése nem volt indokolt.

A felperes a másodfokú eljárás során a nem vagyoni kártérítés összege után késedelmi kamatigényt is előterjesztett.

A Ptk. 360. § (1) bekezdése szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. A PK 50. számú állásfoglalás pedig arról rendelkezik, hogy a kártérítési összeg után kamat a károsodás bekövetkeztétől jár. A Pp. 247. §-ának (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban a keresetet megváltoztatni nem lehet, erre csupán a törvényben meghatározott esetekben és keretek között kerülhet sor. A keresetváltoztatás tilalma azonban nem zárja ki azt, hogy a fél a keresetét az eredetileg nem követelt járulékokra is kiterjeszthesse.

Az elsőfokú eljárásban megítélt tökekövetelés után a másodfokú eljárásban a keresetnek a késedelmi kamatokra történő kiterjesztése a törvényben engedélyezett keresetváltoztatás hatálya alá tartozik, ezért annak előterjesztésére a félnek törvényes lehetősége van.

Ennek megfelelően a Fővárosi Ítéltábla a felperesnek járó nem vagyoni kártérítés összege után napjától megítélte a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettek és a Pp. 253. § (2) bekezdése valamint a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét, nem fellebbezett részét nem érintve - annak helyes indokaira utalással - helybenhagyta azzal, hogy a járulékok megfizetésére és a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére is kötelezte a Pp. 239. §-án keresztül is érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére.

, 2008. március 27.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.

a tanács elnöke

. Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő